

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9CdoPr/11/2023
Identifikačné číslo spisu:	8722200683
Dátum vydania rozhodnutia:	27.02.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Soňa Mesiarkinová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:8722200683.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu I. H., narodeného X. I. XXXX, E. XX, zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Behúňom, Poprad, Námestie sv. Egídia 44, proti žalovanému Poľnohospodárske družstvo Mlynica, Mlynica 78, IČO: 00 199 761, zastúpenému advokátom JUDr. Jurajom Lukáčom, Poprad, Námestie sv. Egídia 11/6, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 21Cpr/4/2022, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 25. mája 2023 sp. zn. 20CoPr/2/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Poprad (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 19. septembra 2022 č. k. 21Cpr/4/2022-78 vo výroku I. určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru dané žalobcovi dňa 3. augusta 2021 podľa § 68 Zákonníka práce je neplatné a pracovný pomer žalobcu trvá. Výrokom II. vylúčil nárok na náhradu mzdy na samostatné konanie, a žalobcovi priznal voči žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu.

1.1. Vykonaním dokazovaním mal súd preukázané, že 1. júla 1976 žalobca uzatvoril so žalovaným pracovnú zmluvu, ktorá bola nahradená pracovnou zmluvou z 1. apríla 2002 na dobu neurčitú, na základe ktorej žalobca vykonával prácu traktoristu. Dňa 12. júna 2019 žalobca, vzhľadom na svoj zdravotný stav, listom z 12. júna 2019, doručeným žalovanému dňa 19. júna 2019, vyzval žalovaného na ukončenie pracovného pomeru v zmysle § 63 ods. 1 písm. c) Zákonníka práce a priložil lekársky posudok vystavený obvodným lekárom E. I. Č. z 13. júna 2019 a rozhodnutie sociálnej poisťovne, ústredia zo 17. apríla 2019, v zmysle ktorého žalobcovi vznikol nárok na invalidný dôchodok v dôsledku, že bol uznaný za invalidného z dôvodu miery poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť o 70% v porovnaní so zdravou fyzickou osobou. Dňa 28. októbra 2019 žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu predložil žalobcovi návrh dohody o skončení pracovného pomeru. Dňa 3. augusta 2021 zo strany žalovaného bol v zmysle § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce okamžite skončený pracovný pomer so žalobcom pre porušenie pracovnej disciplíny závažným

spôsobom, v dôsledku absencie v práci v dňoch 2. augusta 2021 a 3. augusta 2021. Dňa 5. augusta 2021 bolo doporučene do vlastných rúk doručené žalovaným okamžité skončenie pracovného pomeru adresované žalobcovi, ktoré prevzal syn žalobcu, tieto skutočnosti boli medzi stranami sporu nesporné.

1.2. Súd prvej inštancie s poukazom na § 70 Zákonníka práce uviedol, že kým písomná forma okamžitého skončenia pracovného pomeru bola v prejednávanej veci splnená, k jeho riadnemu doručeniu žalobcovi do vlastných rúk nedošlo. S poukazom na judikát R 29/1995, okamžité skončenie pracovného pomeru je neplatné, ak bolo doručené inej osobe než druhému účastníkovi tohto pomeru. Povinnosť zamestnávateľa alebo takisto povinnosť zamestnanca doručiť písomnosť sa splní, ak adresát písomnosti prevezme, alebo ak poštový podnik vrátil odosielateľovi zásielku ako nedoručiteľnú, alebo ak doručenie písomnosti bolo zmarené konaním alebo opomenutím adresáta. V uvedenom konaní nebol splnený ani jeden z týchto viacerých možných spôsobov doručenia, keďže adresát písomnosti neprevzal, nezmaril jej doručenie, ale prevzala ho neoprávnená osoba. Na základe tohto právneho stavu nebolo potrebné pristúpiť k dokazovaniu po skutkovej stránke veci, súd vylúčil nárok na náhradu mzdy na samostatné konanie a žalobe vyhovel.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“) rozsudkom z 25. mája 2023 sp. zn. 20CoPr/2/2023 potvrdil rozsudok vo výroku I. a nároku na náhradu trov prvoinštančného konania, a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2.1. Uviedol, že súd prvej inštancie správne aplikoval ust. § 38 Zákonníka práce, z ktorého *expressis verbis* vyvodil zákonnú povinnosť žalovaného ako zamestnávateľa doručovať okamžité skončenie pracovného pomeru, t. j. písomnosti týkajúcej sa skončenia pracovného pomeru, žalobcovi do vlastných rúk. Z preskúmaného spisu, in concreto doručeny na č. l. 31 spisu, bolo zrejmé, že zásielku, obsahom ktorej malo byť okamžité skončenie pracovného pomeru, prevzal syn žalobcu a túto skutočnosť aj písomne na doručenke vyznačil. Obsah tohto listinného dôkazu pritom vyznieval v neprospech žalovaného, ktorý však v konaní nevyvinul potrebnú procesnú aktivitu k tomu, aby poprel správnosť údajov na doručenke. Návrhy na vykonanie dokazovania vypočutím žalobcu, jeho syna či doručovateľa, neboli v odvolacom konaní prípustné, vzhľadom na zákonnú koncentráciu konania a povinnosť žalovaného ako zamestnávateľa uplatniť tieto dôkazné návrhy najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. V nadväznosti na uvedené mal odvolací súd za preukázané, že okamžité skončenie pracovného pomeru prevzal syn žalobcu, čím neboli splnené formálne požiadavky platnosti tohto úkonu tak, ako ich vyžaduje § 70 Zákonníka práce, s následkom jeho neplatnosti. Či sa následne žalobca dozvedel o okamžitom skončení pracovného pomeru od inej osoby, mysliac tým jeho syna, je pre platnosť tohto úkonu irelevantné. Porušenie zákonnej povinnosti zo strany zamestnávateľa doručovať písomnosti do vlastných rúk nemožno konvalidovať dodatočným, neistým konaním tretích osôb.

2.2. Pokiaľ žalovaný v odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci zo strany súdu prvej inštancie v posúdení uplynutia prekluzívnej lehoty na podanie žaloby o neplatnosť skončenia pracovného pomeru podľa § 77 Zákonníka práce, odvolací súd uviedol, že uplynutím dvojmesačnej lehoty na podanie žaloby sa pracovný pomer považuje za skončený, aj keby šlo o neplatné skončenie pracovného pomeru. V preskúmanom prípade však otázka stála na posúdení začiatku plynutia tejto prekluzívnej lehoty, ktorá následne umožnila posudzovať jej márne uplynutie. Podľa názoru odvolacieho súdu bolo však nevyhnutné rozlišovať medzi formálnymi a materiálnymi predpokladmi okamžitého skončenia pracovného pomeru. Pod materiálnymi predpokladmi okamžitého skončenia pracovného pomeru je nevyhnutné chápať zákonom stanovené dôvody, uvedené v § 68 Zákonníka práce. Predpokladmi formálnymi sú zasa písomná forma okamžitého skončenia pracovného pomeru a jeho doručenie zamestnancovi do vlastných rúk, stanovené v § 70 Zákonníka práce. Podľa § 77 Zákonníka práce je lehota na podanie žaloby o neplatnosť skončenia pracovného pomeru dvojmesačná, počítaná odo dňa, keď sa mal pracovný pomer skončiť. Pri absencii riadneho doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru však tento deň nemožno jednoznačne ustáliť, pritom tento nedostatok zaťažuje toho, kto ho spôsobil, v tomto prípade žalovaného. V prípadoch jednostranného skončenia pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa je Zákonník práce prísne formálny a na zamestnávateľov kladie tomu zodpovedajúce zvýšené požiadavky na formu aj obsah úkonov, smerujúcich ku skončeniu pracovného pomeru, pod následkom ich neplatnosti. Prihliadajúc na vážne osobné, rodinné či sociálne následky na strane zamestnanca, vyplývajúce nielen zo straty jeho zárobku, ale aj nemožnosti vykonávať jeho

doterajšiu pracovnú činnosť, ktorá bola jeho rutinou, na týchto zákonných požiadavkách pre úkony, smerujúce ku skončeniu pracovného pomeru, treba bezpodmienečne trvať aj pri súdnom prieskume ich (ne)platnosti. Nedoručenie výpovede je postihnuté sankciou neplatnosti a je nutné odôvodniť, že žalobu na neplatnosť výpovede môže zamestnanec podať kedykoľvek po tom, čo sa o existencii tohto zrušovacieho prejavu vôle dozvedel, bez ohľadu na to, či mu výpoveď bola doručená do vlastných rúk. Pred riadnym doručením výpovede dvojmesačná prekluzívna lehota ani nezačne plynúť (odvolací súd poukázal na rozsudok NS ČR zo dňa 28. januára 1999 sp. zn. 2Cdon 1580/97, uverejnený v časopise Soudní judikatura č. 4, ročník 1999 pod č. 41).

2.3. Odvolací súd prijal právny záver, že v dôsledku absencie riadneho doručenia okamžitého skončenia pracovného pomeru žalobcu, nebolo možné jednoznačne ustáliť moment počiatku plynutia dvojmesačnej lehoty na podanie žaloby podľa § 77 Zákonníka práce a tým pádom ani moment jej uplynutia. Z obsahu spisu bolo zrejmé, že žalobca svoj stav právnej neistoty ohľadne skončenia pracovného pomeru komunikoval so žalovaným prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Po neúspešnom mimosúdnom riešení sporu a nerefektovaní jeho predžalobnej výzvy z novembra 2021 podal žalobu na súd, pričom v jeho konaní nevzhliadol odvolací súd špekulácie za účelom úmyselného predlžovania lehoty podľa § 77 Zákonníka práce. Žalovaný neunesol dôkazné bremeno, že uvedená písomnosť sa doručovala v súlade s § 38 ods. 2 Zákonníka práce a že k účinkom doručenia aj skutočne došlo. Polemika žalovaného o hypotéze, kedy mohla začať plynúť prekluzívna lehota je výsledkom neprípustného prístupu bez rešpektovania existujúcej právnej normy, ktorá práve takýto postup explicitne upravuje. Nedoručenie výpovede do vlastných rúk nezakladá začiatok plynutia prekluzívnej lehoty podľa § 77 Zákonníka práce a preto žaloba bola podaná včas.

3. Proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie žalovaný : „a to v zmysle § 420 zákona č. 160/2015 .z. Civilného sporového poriadku (ďalej len- CSP“), ktoré v zmysle § 428 citovaného zákona odôvodňuje tým:

f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam

g) skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.“

V dôvodoch svojho dovolania žalovaný obsiahle zopakoval priebeh konania a vytýkal súdom, že našli pre žalobcu iný dôvod, pre ktorý jeho žalobe vyhovel ako ten dôvod, ktorý uviedol žalobca v žalobe, a dôvodom, ktorý uplatnil žalobca sa v konaní vôbec nezaoberali, mal za to, že súdy boli viazané preskúmať neplatnosť skončenia pracovného pomeru len z dôvodu absencie žalobcu v práci. Vytýkal súdom, že nevykonali dokazovanie, ale svoje rozhodnutie oprel o jediný dôkaz a to doručenkou, správnosť ktorej žalovaný spochybnil. Súčasne tým porušil súd zásadu rovnosti strán, rovnosti zbraní, keď nedal žalovanej strane možnosť vykonať procesné dôkazné prostriedky a rozhodol proti žalovanej strane. Toto procesné pochybenie prvostupňového súdu neodstránil ani odvolací súd, ktorý v potvrdzujúcom rozsudku uviedol, že v odvolacom konaní už nemôže vykonávať dokazovanie. z dôvodu zásady koncentrácie. V odôvodnení rozsudkov pritom nie je dostatočne a presvedčivo uvedené, prečo súdy nepovažovali za potrebné vykonať dokazovanie ohľadne údajov uvedených na doručenke. Namietal súčasne aj právny záver súdov o neuplynutí dvojmesačnej lehoty na podanie žaloby, ktorý záver, považoval za rozporný so znením Zákonníka práce. Záverom uviedol, že je neprípustné aplikovať na danú vec rozhodnutia súdov Českej republiky.

4. K dovolaniu sa vyjadril žalobca, ktorý ho navrhol zamietnuť. Poukázal na správnosť záverov súdu, ktorý skúmal v prvom rade formálne nedostatky pri doručovaní skončenia pracovného pomeru žalovaným, ktoré boli preukázané a preto nebolo potrebné sa zaoberať ďalším dokazovaním. Poukázal na to, že sám žalovaný na pojednávaní uviedol, že nemá ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu - žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“), v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), pričom dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 ods. 1 CSP.

7. Z hľadiska ústavného aspektu treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať si prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd.

8. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namiesto je skôr zdržanlivý prístup.

Dovolací súd opakovane konštatuje aj v súlade so závermi ústavného súdu, že dovolacie konanie má povahu typického „advokátskeho procesu“, a to nielen vzhľadom na znenie sporového poriadku. Spracovaniu dovolania a celkovej kvalite zastupovania dovolateľa musí advokát, dovolateľ, ktorý má vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa, ale aj zamestnanec dovolateľa, ktorý je právnická osoba, nevyhnutne venovať zvýšenú pozornosť. Dovolací proces je v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou podstatne rigoróznejší a odborne náročnejší. Z hľadiska posúdenia prípustnosti dovolania je teda podstatné správne vymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom upraveným v zákone (§ 431 až § 435 CSP), a to v nadväznosti na konkrétne, dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, nemožno dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podrobiť vecnému preskúmaniu v dovolacom konaní.

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Dovolateľ vyvodzoval prípustnosť podaného dovolania na základe ustanovenia § 420 písm. f) CSP, v zmysle ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, avšak nie celkom zrozumiteľne pri tomto ustanovení zákona vymenoval dôvody s ich označením : f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam
g) skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.“ , ktoré sú vymenované v Civilnom sporovom poriadku ako odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP).

12. Dovolací súd snažiac sa porozumieť textu mal za to, že dovolateľ v súvislosti s § 420 písm. f) CSP

odvolaciemu súdu vytýkal nedostatočné odôvodnenie jeho rozhodnutia, nevykonanie dôkazov, porušenie zásady rovnosti strán. Odvolací súd okrem iného podľa dovolateľa nesprávne posúdil začiatok plynutia prekluzívnej lehoty na uplatnenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru. Súčasne vytýkal súdom, že v rozhodnutiach poukázali na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky.

13. K týmto dôvodom prípustnosti dovolania treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentami vznesenými stranami sporu (účastníkmi konania) a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. Garcia Ruiz v. Španielsko, Vetrenko v. Moldavsko, Kraska v. Švajčiarsko).

14. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

15. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľa, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nedáva odpoveď na otázky podstatné pre rozhodnutie v spore. Odvolací súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; pričom odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie, ktorý odvolací súd potvrdil, spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia v zmysle § 393 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa vysporiadal s podstatnými odvolacími námietkami. Dovoláním napádaný rozsudok uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení.

16. Dovolací súd navyše pri posudzovaní dôvodnosti všeobecne namietaného porušenia procesných práv dovolateľa nezistil také nedostatky v postupe odvolacieho súdu, ktoré by odôvodňovali záver, že jeho výklad a záver boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. odôvodnenie rozhodnutia zmätočné. Z obsahu preskúmaného rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplyva taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

17. Skutočnosť, že dovolateľ sa s názorom odvolacieho súdu nestotožnil, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Dovolací súd pripomína, že iba súd rozhoduje, ktoré dôkazy vykoná a ktoré nie, pričom svoje rozhodnutie musí odôvodniť.

18. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP tak nemožno považovať to, že sudy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľa.

19. Ak dovolateľ v podanom dovolaní namietal v spojení s § 420 písm. f) CSP aj nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nezakladá ani to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne)

spočívalo na nesprávnych právnych záveroch, t. j. nesprávnom právnom posúdení veci (porovnaj judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

20. Dovolací súd je toho názoru, že skutočnosť, že súdy citovali na podporu svojich právnych záverov rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, nemôže zakladať porušenie procesných práv žalovaného v zmysle § 420 písm. f) CSP, nakoľko v prvom rade, vzhľadom na rok ich prijatia, vychádzali z temer totožnej právnej úpravy ako v Slovenskej republike, na strane druhej, dovolateľ procesne prípustným spôsobom nenamietal, že by sa súdy, vychádzajúc z týchto rozhodnutí, odklonili od rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, tak ako to má prípadne na mysli prípustnosť dovolania uvedená v § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

21. Na základe vyššie uvedeného dospel dovolací súd k záveru, že dovolanie žalovaného nie je podľa § 420 písm. f) CSP prípustné.

22. Najvyšší súd potom ako dospel k záveru, že dovolanie v danej veci nie je prípustné, dovolanie žalovaného odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

23. Výrok o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

24. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.